University of Colombo Rotaract Faculty of Law

THE MAGIC OF ROTARY

The LOVE Diary

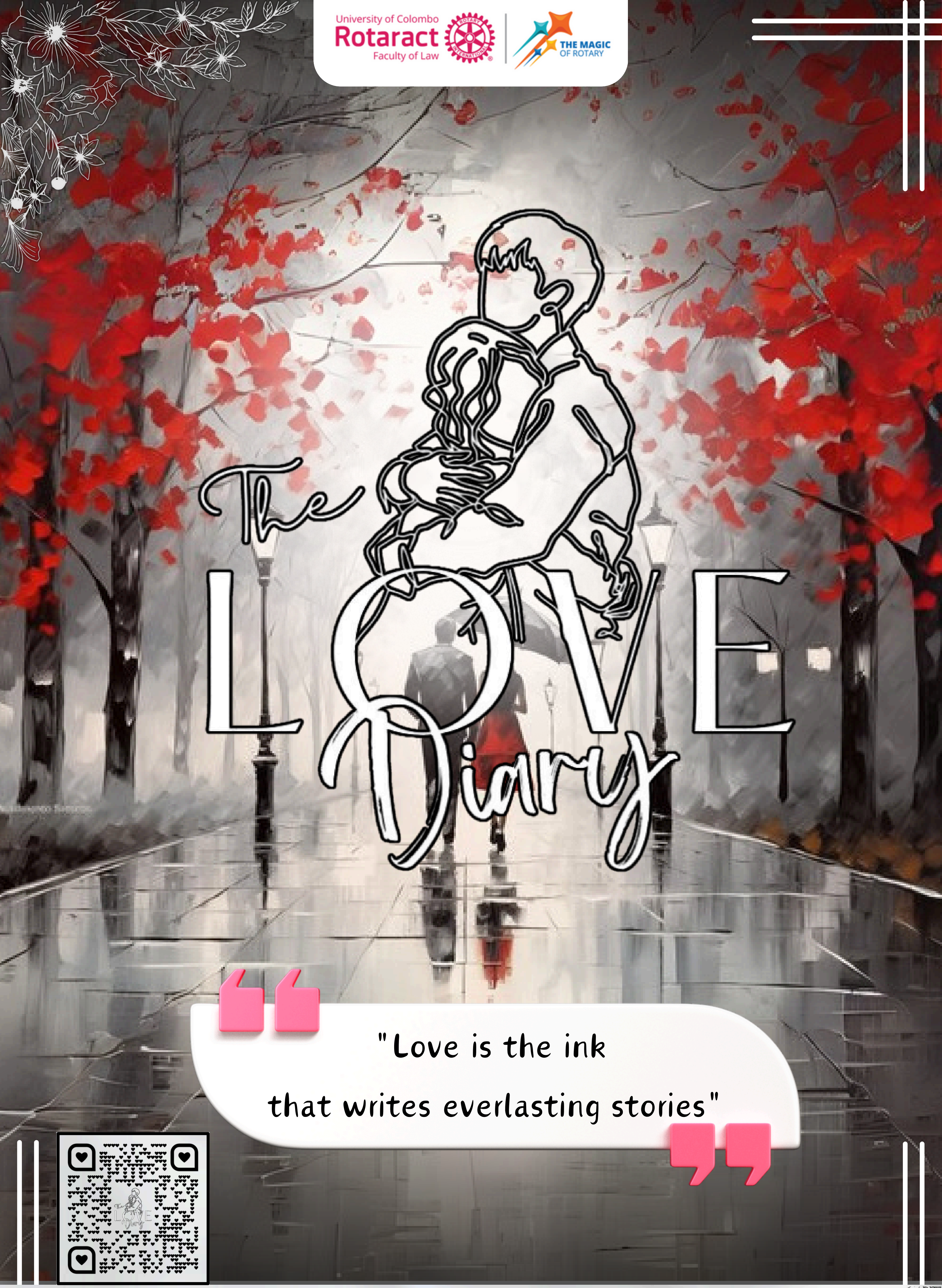

"Love is the ink
that writes everlasting stories"

NOVEMBER EDITION | PUBLISHED BY ROTARACT CLUB OF FACULTY OF LAW, UOC

Whispers of an Unfinished Love

1 Part

In a quiet, sleepy town nestled amidst the emerald hills, life moved at a slow, comforting pace. The trees whispered ancient secrets, and the wind carried the scent of rain soaked earth. Among these rolling hills, two young souls unknowingly began writing a love story that would remain unfinished, yet eternal.

He was a boy who kept to himself, his world wrapped in silence and solitude. He was not shy, but contemplative, finding comfort in the quiet corners of life that others often overlooked. His passion lay in capturing moments with his camera — freezing the world in frames, as though he could stop time. His heart, however, was unguarded, beating fiercely for one person. She was everything he wasn't. She moved through life like a song, her laughter rippling through the air like a melody. Bright-eyed and warm-hearted, she was adored by everyone, the sun around which their small world seemed to orbit.

They were classmates, and though they never exchanged the grand gestures of love one might expect, there was a connection that simmered beneath the surface — something unspoken yet palpable. He admired her from afar, quietly enchanted by the way she carried herself, by the way she could fill a room with joy. She noticed him too, though in a different way — perhaps intrigued by his mystery, the quietude in his demeanor, the way he seemed content in his solitude.

During school days, there were stolen glances across classrooms and subtle exchanges of smiles in the hallways. They would share brief conversations, but never too many words, always stopping short of anything too revealing. They both knew something was there, but they were young, and neither of them dared to confront it directly. Instead, they let the unspoken tension between them grow into something tender yet unacknowledged.

Time passed like a river, carrying them towards the inevitable end of their school years. Graduation came and with it, the finality of something unfulfilled. He was leaving, off to chase his dreams, to wander and explore the world with his camera, to capture fleeting moments and build a life out of his passion for photography. She, on the other hand, stayed behind, tied to her roots, walking a different path — one shaped by familial expectations and tradition. They parted ways without so much as a declaration of what might have been.

4 Pg

Whispers of an Unfinished Love

The years rolled by. He became a traveler, his life a journey across landscapes and cultures. His camera was his companion, and through its lens, he saw beauty everywhere — yet something was always missing. He traveled far and wide, yet no matter where he went, memories of her stayed close, like an ache that would never fully fade. Every face he photographed, every sunset he captured, reminded him of her — the girl who had never really left his heart.

Meanwhile, she had built a life of her own. She married, as was expected, and though her life was outwardly happy and filled with the comforts of family and stability, there was a quiet corner in her heart where his memory lived. Sometimes, she would find herself thinking of him — in the quiet moments, when the world was still. She would recall the way he looked at her, the weight of all the things they never said. She never spoke of it, not even to herself, but it was there, lingering just beneath the surface of her life.

Then one day, as if the universe had conspired to bring them together once more, an invitation arrived — a reunion of their school batch. It had been over two decades since they had last seen each other, and she was unsure about attending. Memories of the past tugged at her heart, but curiosity won out in the end. What had become of him, she wondered. Did he still remember her the way she remembered him?

He, too, received the invitation. When he read the words, his heart stirred in a way it hadn't in years. He was filled with both excitement and trepidation. What would he say to her after all this time? Would she even care to see him? Would she be the same person he had carried in his heart all these years?

The day of the reunion arrived, and the town seemed much smaller to them both. He walked through the familiar streets, memories flooding him at every turn. The school looked the same, though time had worn it down in subtle ways. As he stood in the entrance, waiting, he felt the weight of the years pressing down on him. Then, suddenly, there she was — standing across the courtyard, just as he had always remembered her, and yet so different. The same smile, the same warmth in her eyes, but now with a maturity that only time can bring.

Their eyes met, and in that moment, it was as if time folded in on itself. Two decades of silence and separation vanished. She walked towards him, her heart pounding in her chest. They greeted each other with a smile, both unsure of what to say. The awkwardness of the moment was softened by the familiarity they had shared in their youth.

- Maara S -

5 Pg

She Says...

She says she knows no poetry,
Oh dear Lord!
She says she knows no art in words.
She says she knows no of,
Entangling of all the magical words.
But Lord! She says my eyes are cinnamon,
And says eyes have something else,
And says that I only noticed,
The coffee brown inside which lays.
She stares at those cinnamon eyes,
And says they make her drunk.
She says I'm a piece of art,
When I smile at her, oh wow!
She says she knows no poetry,
But oh Lord! look what she speaks,
Not a man could ever describe,
The cinnamon in my eyes nor they seeked.
She says she speaks no poetry,
But oh Lord! Look what she speaks,
She carries a soul of poetic wonder,
And my drunken heart is addicted,
To write about her with no control.

2 Pg

සිත සොරා ගත් යුවතියට ලියමි...

කවියම ප්‍රේමයක් යැයි,
මසිත රැඳූ යුවතියට ලියමි...
නෙතු පියන් වැසෙන,
ක්ෂණයක් ක්ෂණයක් පාසා,
නුඹ රුව මසිත මැවෙන බවද,
මා සිත් වශීකෘත කරගත්,
කැපවීනෝ දෑස් මා අවුළුවන බවද,
නුඹෙන් දුරුව සිටිනා මට,
නුඹ නොමැති හෝරාවන්,
ගැඹුරු සාගරයේ මා ගිල්වන බවද,
නුඹේ හසරැල් නැවත මා නෙතු,
ගැටෙන විට තතු,
මෙසේ මතක නංවා ගන්න...

සරත් ඍතුවේ දිලෙන සමහර,
දෑස් අත කිසි දිනෙක අමතක නොවන,
සිත් ගිනි නිමා පිනවන,
මසිත හැරදා කිසිත් නොම යන

-Paro-

2 Pg

සිත්තරෙක්...සිතුවමක්...

අඳුරු පැන්සල් ඉරි පිරුණු
සිතුවමක් විය මෙහි
සිත්තරෙක් එන තුරා
මග බලාගෙන රැඳී
හමුවුනා සිත්තරෙක්
සිතුවම නැවත ඇඳී
ලියවුණා සිතුවමම
ජීවිතයක් ලෙසින් නිමි
පාට පාටින් සැරසුවා ඔහු
අඳුරු පැන්සල් ඉරි
වියැකුණේ සිතුවමේ
පාලු හිස් එලි
අයිතියක් ඇත
ආදරෙත් ඇත
සිත්තරා තුළ
සිතුවමට අද
ගිලිහෙනු නැත
සිතුවමක් අද
සිත්තරාටම
හිමි වෙලා ඇත.

-Sachini Sandeepani-

2 Pg

ආත්මීය ආදරය...

ආත්මීය ආදරය කියන්නේ
මොන වගේ දෙයක් ද සාරා?

මේ ඉමක් නොපෙනෙන අහස..
පෙණ පිරී අදී එන සයුරු රළ..
අර ඈත පෙනෙන අරුන්දතී තරුව වගේ
මායාකාරී දෙයක් ද??

එන්න. අපි අහමු. !

රතු පාටින් කෝල වෙවී අහස් ගැබ
මුහුදු හිමි හා දැවටෙමින් මුමුණ
අපේ ආත්මීය ආදරයේ රහස්

එන්න අපි අහන් ඉමු.!!

සැබෑවකි!!
ගෙවීගිය සෑම ආත්මයක් පාසා
මා සංසාරගත ප්‍රේමය සොයා තිබිණි .
ඔහුගේ පුළුල් උරයට බරව!

-සෙහන්ති-

2 Pg

කෝඩෙට හසු වූ සඳ දුටුවෙමි...

3 කොටස

ලියවී රහසක් නයනේ
තිබුණා පිල් ගස්සමින්
සිතුණා නොබලා හිඳින්නට
නොදැනම සිටිමි කියා

කිමදෝ සූසැට මෙතරම්
මනරම් කැටයම් වැයම්
පල නැත මේ මානේ දැන්
නුබෙ සිත කියවා අවසන්

අරුණැල්ලක් සිඹිනවා
සයුරද හඬ නගනවා
කලකින් වැස්සක තෙමෙනා
අවසන් මේ සිත පටලා

පායන් කලුවෙන් බිඳ
බැල්මන් රාගී සඳ
නුඹගේ කෝලම් හැඬ
වින්දෙමි අතින් හිඳ

-නොදන්නා-

2 Pg

2 කොටස

හිමිදිරියේ හීන් කුරුලු කොබෙයි නදට මා අවදි විය. හීන් තුශර පොද වැස්සේ ,පර වී යන රෑ කුමාරී කුසුම් සුගන්දය මධ්‍යයේ පාන්දර 5 ට පමණ ,මා ගුරුනිවසෙන් පාසල වෙත නික්මීමට පිටත් විය.

එය අතුරු මාවතකි. කහපැහැ හා සුදු පැහැ ගිණිකුරු මල් එක යා යට මඟ දෙපස හැඩ කරයි. අතරින් පතර ෆයිනස් ගස් හා උණ පඳුරු රැකවලුන් සේ බලා හිඳී. ගමන මිනිත්තු තිහක් පමණ විය. මා පාසල වෙත ලගා විය. පාසලද ග්‍රාමීය වශයෙන් පොදු, දුර්වල කටුක ස්වරූපය පරාවර්තනය කරයි. පංති කාමරද කිහිපයකට වඩා නොතිබිණි. එදින මා හට මුහුණ දීමට සිදුවූයෙ සුවිසල් අභියෝගයකටය. මා පුහුණුව ලැබූයේ විද්‍යා ගුරුවරයෙකු ලෙසයි. නමුත් මා හට පැවරුනේ "ආගම" විශයේ කර්තව්‍යයයි. මන්දයත් විද්‍යා විශයට දැනටමත් ගුරුවරයෙකු සිටීමයි. නමුත් මා බුද්ධ දර්ශනය පිලිබඳ දැනුවත් වූ ද, සියලුම ශිෂ්‍යයන් පාහේ කතොලිකයන් ය.

මා පලමු දින කිහිපයේදී කුඩා කුඩා ක්‍රියාකාරකම් මඟින් ඔවුන්ගේ දැනුම ඔවුන් තුලම බෙදා ගැනීම හා ඉදිරිපත් කිරීමට උපක්‍රමයක් යෙදවිය. නමුත් මෙය දිගටම ගෙන යා නොහැකි බව මා ඉන්තේරුවෙන්ම දැනගෙන සිටියහ. මා හිස මත සුවිසාල බරක් පැටවිනි. ඉතින් මා ගමේ දෙවොල වෙත ගමන් කිරීමට තීරණය කලහ.

මේ තීරණය මා මුළු ජීවිතයම සුන්දරත්වයේ, ආදරණීයත්ව යේ කෙලවරටම ගෙන ගොස්, අපායක හින්දන බව මා හීනෙකින්වත් නොසිතුවෙමි.

එදා ඉරිදාවක්, මා උදෙන්ම සූදානම් වී, කිටි කිටි ගැහෙන හිරි පිපෙන සීතලේ, සැර කට්ට සම්බෝලයක් සමගින් රොටියක් ආහාරයට ගත්තෙමි.එදින අන් කිසි දිනෙකට වඩා අමුතුම ප්‍රබෝධයක් මා තුල අරක් ගෙන තිබිණි. පිණි තුශර වැහි කපාගෙන වේගයෙන් මා දෙවොල වෙත දිව ගියෙමි. ඒ යන විටත් කිසිවෙකු පැමිණ සිටියේ නැත. පල්ලියේ ෆාදර් පමණක් යාතිකාවට සූදානම් වෙමින් සිටින්නට විය.

එය හරිම නිසොල්මන් පරිසරයකි. පල්ලිය වටලාගෙන වූයේ රූස්ස ෆයිනස් ගස් සමූහයකි. ගස් අතර බිම් පෙදෙස හැඩවූයේ ජැස්මින් හා වික්ටෝරියා මල් සමූහයකිනි. මා ඒ මේ අත ඇවිද, පල්ලියට මදක් එපිටින් පිහිටි බැංකුවක හිද ගෙන සිටියෙමි. ගමේ කතෝලිකයන් කෙමෙන්, දෙවොල වෙත ඇදෙන්නට විය. ගීතිකා ගැයීම ආරම්භ වීමට තිබුනේ උදෑසන 7ට යි.

මා ද දෙවොල ඇතුලට ගියහ. එය අනර්ග නිර්මාණකි. මා සිත මොහොතකට නතර වූ වා වගේ, මන්දයත් මුළු ගමේම වූ දුක්කිත, දුප්පත් අඩෝනාව පල්ලියේ බිත්ති සමුහයෙන් නෑ සුන බැවිනි. එහි කලාත්මකව සැකසූ බංකු රාශියක් විය. ඒවා තීරු දෙකකින් හා පේලි පහලොවකින් පමණ සකසා තිබුණි. පේලි අතුරින් ඉදිරියට ගමන් කරන මාර්ගයේ අතු පලසක් අතුරා තිබුණි. ඒ වගේම දෙපස බිත්ති වල අමුතු ගණයේ සිතුවම්ද සිත්තම් කල ඇත. ඒවා හි අමුතු දුකක් ගැබ් වී ඇති බව මට සිතුණි. මුළු දේවාලයම විසාල සාලාවක් වැනිය. ඉදිරියෙන්ම හා උසින්ම වූයේ කුරුසියේ ඇණ ගැසූ ප්‍රතිමාවකි. එය කිමක් ද වත් මා නොදනී. එය කතෝලිකයන්ගේ ප්‍රධාන දේවතාව හෝ මුදුන් පුද්ගයා යැයි මා එදා අනුමාන කලහ. ඉතින් මා ද ඇවිද ගොස් පිටුපස බංකුවේ කෙලවරින් හිඳ ගත්තෙමි.

ඔවුන් ගීතිකා ගැයීම ඇරඹිය. එය සැබැවින්ම හරි අමුතුයි. ඔවුන් සියල්ලෝම එකම නදින් ඉහල ශබ්ද තීව්‍රතාවල සිට ඉතා පහල ශබ්ද තීව්‍රතාවන්ට ක්‍රමයෙන් ගමන් කරයි. එය ඉතා මනරම් හා ගුප්ත ස්වභාවයක් මා තුල ඇති කලහ. පරිසරයේ විනිවිද නිසංසල බව හා එක්වූ දෝංකාර ශබ්දය, බාහිරින් සිසිලක්ද මා සිත තුල උපදවන්නට සමත් විය.

ඔවුන් උච්ච ස්වරයන්ට ගමන් ඇතැම් විට, මා ගතේ ක්ෂණික හිරි ගඩු පිපීමක්ද ඇති විය.

මෙලෙස පරිසරයම අඳුරු ගුප්ත ස්වරූපයක් ඇති කරන මොහොතේ...........

2 Pg

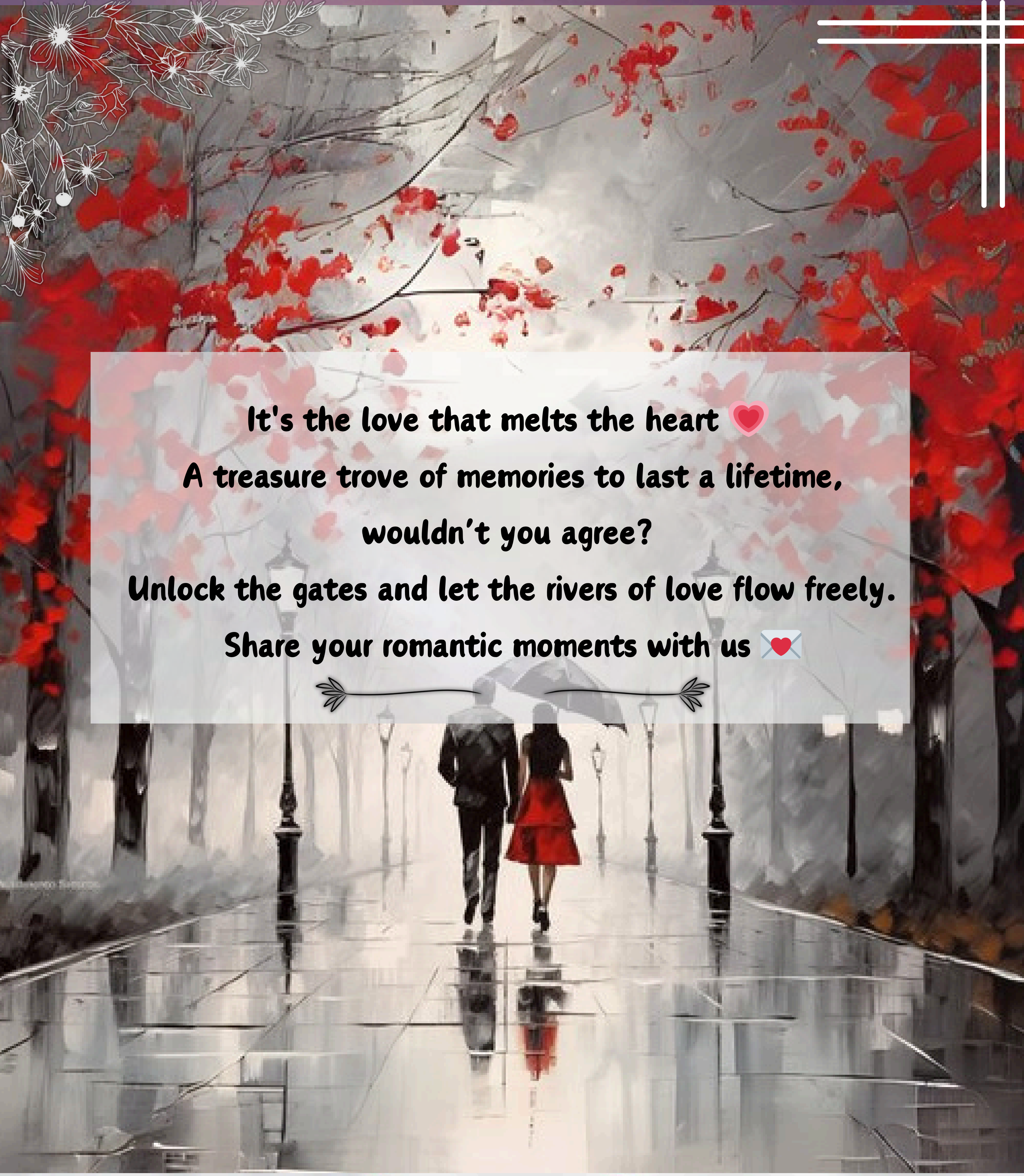

The LOVE Diary

University of Colombo
Rotaract
Faculty of Law

THE MAGIC OF ROTARY